

Vier, drie, twee,
één, nul

en andere rijke teksten
VOOR OKAN

© 2023 - Wablieft

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablieft.be

boeken@wablieft.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Kristof Devos

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Een gewaarschuwd mens

Tine Bergen

NU

‘Waar is Alice?’

Sue moet de vraag drie keer roepen. Lily rimpelt haar voorhoofd. Ze maakt een gebaar naar de dansvloer. Sue wil nog iets vragen. Maar haar klasgenoot loopt al naar de bar. Sue zucht. Ze bijt op de nagel van haar duim. Peutert aan het puistje op haar kin. Ze heeft er een dikke laag make-up op gesmeerd. Ondertussen is het vast weer een grote, rode bult. Volgens Alice moet ze er zout op smeren. Dat zal de puist uitdrogen. Sue smeert liever make-up dan zout op haar gezicht.

Sue loopt naar de toiletten. Ze moet het weten. De spiegel toont wat ze vreesde. Haar haar hangt in vette slierten langs haar gezicht. Haar voorhoofd glimt als olie. De puist staat trots op haar kin. Roder en dikker dan ooit. Sue kijkt jaloers naar de poster naast de spiegel. Naar de gave huid van het meisje erop. Het meisje lacht breed. Haar haren glanzen. Ze is al drie weken vermist. Van huis weggelopen, zeggen ze. Ontvoerd, zeggen ze ook. Ze zeggen zoveel. Weg

is het meisje in elk geval. Komt ze nog terug? Sue trekt aan de stof van haar smalle, zwarte jurkje. Het maakt haar niet mooi. Het verandert haar in een donkere driehoek. Alice zegt dat Sue er stralend uitziet in die jurk. Soms vraagt Sue zich af waarom ze naar haar beste vriendin blijft luisteren. Sue peutert aan de rand van het jurkje. Als het net iets verder over haar benen valt, ziet het er zoveel beter uit. Misschien is het allemaal zo erg niet. Ze overdrijft soms, dat weet ze. Ze maakt de dingen erger dan ze zijn. Alice zegt het haar de hele tijd. Sue trekt nog wat harder aan het jurkje. Ze wil erin verdwijnen.

TOEN

Sue wilde ook verdwijnen toen Dries daarnet naar haar keek. Toen ze aankwam op de fuif. Arm in arm met Alice, een sigaret tussen haar vingers. Terwijl ze niet eens kan roken. Ze kan alleen maar hoesten en naar adem happen. Dries knikte naar haar. Hij zette een stap in haar richting. Alice trok Sue mee naar de bar. Sue liet zich meetrekken. Ze dronk twee cocktails na elkaar. De drankjes waren te groot. Te zoet. Te sterk.

NU

Misschien lijkt daarom alles nu groter.
Dringender dan het écht is. Met twee handen
tegelijk gooit Sue water in haar gezicht. Ze moet
rustig blijven. Ze moet nuchter en logisch zijn.
Alles wat ze niet is, dat moet ze zijn.
De deur gaat open achter haar. Tara en Mila
stiften hun lippen in de spiegel. Ze giechelen.
‘Zeg, hebben jullie Alice gezien?’
De twee meisjes beginnen nu heel hard te lachen.
‘Wel? Hebben jullie haar gezien?’
Tara hangt over de wastafel gebogen, zo hard
moet ze lachen. Sue pakt haar bij haar schouder.
Knijpt. Knijpt hard. ‘Ik vraag je iets! Kun je ook
antwoorden?’
‘Ho, Sue, rustig!’ Mila trekt Tara los uit de greep
van Sue. Ze openen de deur. De dreunende
muziek is luider dan hun gegiechel.
Sue ziet hen weglopen. Wil achter hen aan lopen.
Doet het dan toch niet. Zucht. Ze pakt haar gsm.
Belt haar beste vriendin. Voor de zevende keer al,
op een uur tijd. Ook nu antwoordt Alice niet.
‘Verdomme, Alice! Waar ben je?’
Sue kijkt nog een keer naar het meisje op de
poster. Kelly heet ze. Iemand zag haar nog hier
in de fuifzaal. Daarna was Kelly weg. Zonder een

spoor. Maar daar mag Sue niet aan denken. Het heeft geen zin om daaraan te denken. Sue verlaat nu ook de toiletten. Ze loopt naar de eerste verdieping. Ze leunt tegen de bar. Probeert tussen alle dansende en pratende mensen door te kijken. Alice heeft haar haren in een hoge staart. Ze draagt een blauwe jurk met glitters. Ze valt op. Sterker nog: je kunt niet naast haar kijken. Vanavond zeker niet. Ze ziet er vanavond uit alsof ze naar een duur feest gaat. Niet naar een fuif van de Chiro.

Sue ziet veel meisjes met een hoge staart. Maar geen blauwe jurk met glitters. Sue trekt nog maar eens aan haar eigen jurkje. Misschien moet ze blij zijn dat haar vriendin niet naast haar staat. Naast Alice voelt Sue zich altijd een lompe reus. Terwijl haar vriendin als een elfje uit Tomorrowland door de wereld fladdert. Sue kijkt naar haar handen. Legt ze voor zich op de bar. De handen van een reus.

TOEN

*Sierlijke handen, noemde Dries ze vorige week.
Hij legde zijn handen erover. Haar handen zagen
er zo inderdaad sierlijker uit. En haar krullende*

handschrift was zeker sierlijker dan het gekrabbel van Dries. Hij kon zelf niet meer lezen wat hij had geschreven voor het groepswerk geschiedenis.

Dries zei dat hij met niemand zo kon lachen. En zij geloofde het. Hij lachte de hele tijd, toen ze het groepswerk maakten. Zij ook. Sue ging naar huis met een grote grijns op haar gezicht.

NU

Sue loopt naar de trap en gaat naar beneden. Ze moet en zal haar vriendin vinden. Alice mag niet eindigen op een poster in de toiletten. Daar moet Sue voor zorgen. Want Alice zal het zelf niet doen. Alice lacht Sue alleen maar uit omdat ze zo bezorgd is.

Maakt Sue liever een omweg dan in het donker door dat steegje zonder licht te fietsen? Wandelt Sue nog een keer terug om te checken of ze de deur echt op slot heeft gedaan? Belt de moeder van Sue voor de vierde keer om te vragen of alles in orde is? (Sue is net zo bezorgd als haar moeder, dat weet ze ook!) Dan lacht Alice luid en schudt ze haar hoofd. En dan zegt ze: 'Alles komt goed, Sue. Alles komt goed, echt waar. Maak je wat minder zorgen! Dan zie je er zoveel mooier uit!'

TOEN

Sue vertelde Alice over het meisje. Natuurlijk deed ze dat. Alice schudde haar hoofd. Dat bleef ze doen terwijl Sue vertelde.

'Ze was helemaal in de war. Misselijk. En ze was veel te laat terug van de fuif.'

'Dat overkomt de besten.'

'Iemand deed iets in haar drankje! Drugs. Ze heeft veel geluk gehad dat ze nog thuis raakte.'

'Welk meisje was het? En welke fuif?'

'Ze zit bij ons op school!'

'Zeggen ze.'

'Het is echt gebeurd! Zulke dingen gebeuren! Heb je de posters van Kelly nog niet gezien? Zomaar verdwenen is ze!'

'Wat is er dan precies gebeurd met dit meisje?'

'Ze weet niet meer wat er precies gebeurd is. Hoe eng is dat?'

'En wanneer is dat precies gebeurd? En waar precies?'

'Zulke dingen gebeuren echt! Je moet er niet mee lachen.'

'Zeker. Er zijn ook mensen die de lotto winnen.'

'Jij bent veel te goedgelovig, Alice. Het is vaak een bekende die het doet. Kun je het je voorstellen?'

Niemand mag je nog vertrouwen! Misschien drink

ik beter niks meer op een fuif.'

'Jij ziet altijd het slechtste, Sue. Wie van ons twee is het gelukkigst, denk je?'

Sue zweeg. Er was niet veel dat ze nog kon zeggen

...

NU

Sue likt langs haar lippen. Haar keel is dik. Ze heeft dorst. Maar ze zal niet drinken. Het lijkt alsof alles rond haar draait. Sue knippert met haar ogen. Wacht. Tot ze weer scherp ziet. Scherper, in elk geval. Ze tast om zich heen.

'Verdorie, Alice, waar ben je?' Sue gilt de vraag door de zaal. De muziek is luider dan alles.

Wat als haar vriendin bewusteloos buiten in de struiken ligt? Of nog erger? Haar oren tuiten. Sue voelt zich misselijk. Eigenlijk wil ze naar huis, in haar bed kruipen. Maar dat kan niet. Ze moet Alice vinden.

Sue buigt opzij. Is dat Dries, die ze daar ziet dansen? Nee. Het is iemand die op hem lijkt, meer niet. Haar keel wordt nog wat dikker. Straks krijgt ze geen lucht meer. Wanhopig kijkt ze nog maar eens door de hele zaal. Waar is Alice? En waar is Dries?

TOEN

Twee dagen geleden zat Sue met Dries aan de keukentafel. De tafel in zijn keuken! Een keuken die rook naar tomatensoep en chocoladecake. Een keuken met glimmende toestellen en vensterbanken vol planten. En met een grote houten tafel. Zij zat aan de ene kant, Dries aan de andere. Tussen hen in stond een kan vol zelfgemaakte limonade.

‘Wat zit er precies in? Het is zo lekker! Dit is al mijn derde glas.’

‘Geheim recept,’ lachte Dries.

Topdag vandaag, stuurde Sue die avond naar Alice.

NU

Sue scrolt terug naar het bericht. Leest het opnieuw. En opnieuw. *Topdag vandaag.* Ze snuift. De tranen komen toch.

Alice, waar ben je? Sue drukt op verzenden.

Wanneer zal haar vriendin antwoorden?

TOEN

Gisteren stond Alice op Sue te wachten aan de schoolpoort. De armen over elkaar geslagen. Haar blik serieus. Haar lippen een strakke streep.

'Weet je wat ik heb gehoord? Over die drugs die mensen in drankjes doen?'

'Oh.' Sue lachte. Ze lachte! Ze dacht niet aan drankjes. Ze dacht aan Dries. Ze hadden een afspraakje, om samen na school een ijsje te eten. Zij en Dries, die net dan langs haar de school binnenliep. Hij knipoogde.

'Hoor je eigenlijk wel wat ik zeg?' Alice knipte ongeduldig met haar vingers voor het gezicht van Sue.

'Je weet meer over wie drugs in drankjes stopt. Maar zei jij niet dat het allemaal niet waar was? Dat het een wild verhaal was?' Sue legde haar arm om de schouders van haar vriendin. 'Hoor ik jou nu zeggen dat jij bang bent, Alice?'

Alice hield haar hoofd schuin. 'Natuurlijk niet. Laat ook maar. Het is maar een roddel. Vergeet dat ik iets gezegd heb.'

'Dat kan ik niet vergeten! Dat weet jij ook! Roddels wil ik weten. Kom, vertel het mij! Wat is de roddel? Wie stopt de drugs in de drankjes?' Sue stelde de ene vraag na de andere. Tot Alice begon te praten.

'Het is vast niet waar.'

'Wat is vast niet waar?'

'Ze zeggen zoveel.'

'Wat zeggen ze?'

Alice keek naar een punt ver weg. 'Ze zeggen dat Dries er iets mee te maken heeft. Dat meisje waar jij over hoorde? Ze was met Dries op die fuif. Maar ze waren natuurlijk niet alleen op die fuif. Het is vast een wild verhaal, zoals er zoveel zijn.'

'Maar jij denkt niet dat het een wild verhaal is?'

'Ik denk helemaal niets.'

'Jij denkt altijd iets! Je vertelt dit niet zomaar, Alice. We zijn vriendinnen. Wees eerlijk.'

'Ooit had Dries iets met Kelly.'

'Echt?'

'Lang geleden. Heel lang geleden. Zij maakte het uit. Hij was niet blij.'

'Je denkt dat Dries nu wraak neemt? Door drugs in drankjes te doen? Door meisjes mee te nemen?'

'Zolang je hem niet kwetst, is er vast geen probleem.'

'Hoe weet jij dit allemaal? Wie zegt dat?' Sue stotterde. Zocht naar adem. Leunde tegen de muur.

'Ik hoorde het van Marco. Hij is de buurjongen van Dries.'

'Dries is zo aardig! Die doet zoiets niet!'

'Grooming. Je hoort het wel vaker. Ze zeggen lieve woordjes. Ze zorgen dat je hen vertrouwt. Ze zijn je vriend. Of meer. Dan ... Pats! ... Slaan ze toe.' Alice klapte haar ene hand in de andere terwijl ze het zei. Sue voelde de rilling over haar rug lopen.

'Dat kan niet! Niet bij Dries! Dat zou ik weten! Ik ...'

'Jij?' Alice trok een wenkbrauw op.

'Het kan niet,' herhaalde Sue zachtjes. 'Ik ken Dries.'

'Het is bijna altijd een bekende. Dat zei je toch zelf?'

'Dries is geen bekende. Hij is gewoon ... Dries.'

'Misschien is het een roddel. Je hebt vast gelijk.

Mensen zeggen zoveel. Er zijn zoveel dwaze verhalen. Vergeet dat ik iets heb gezegd.' Alice schudde haar hoofd.

'Natuurlijk kan ik dat niet vergeten! Ik zal oppassen. Ik pas altijd op.'

'Een gewaarschuwde vrouw is er twee waard.' Alice lachte.

Sue knikte. Zwijgend stapten ze naar hun klas.

NU

'Hé, Sue! Lang niet gezien.' Marco komt naast haar staan, een glas bier in zijn handen. *'Dries vertelt dat je zo geweldig bent.'*

Sue kijkt naar Marco. Haalt diep adem. Zegt het dan toch: *'Ik had gisteren een afspraakje met Dries, om een ijsje te eten. Ik ging niet. Ik ging*

met Alice mee naar huis.'

'Oh ...' Marco peutert aan zijn neus.

'Hij stuurde me drie berichtjes. Hij belde me. En ik deed niks.'

Alice pakt haar gsm. Ze toont Marco het laatste berichtje dat Dries haar stuurde.

Hopelijk zie ik je op de fuif? X Dries

Er staat een x! En zij deed niks!

Sue probeert de brok in haar keel door te slikken.

Wat kan ze anders doen dan niks doen? Een gewaarschuwd mens is er twee waard. Haar buik doet pijn. Haar keel is dik. Alles draait.

'Heb jij Alice gezien? Of Dries?' vraagt ze.

Marco schudt zijn hoofd. Maar hij twijfelt, voor hij nee schudt.

'Je liegt! Je weet wel iets! Wat weet je? Vertel het me! Nu!'

'Ho maar, ho maar!' Marco steekt zijn handen op. Hij morst het bier uit zijn glas over de armen van Sue. 'Rustig maar, Sue. Zo erg is het allemaal niet!'

'Zo erg is het niet!? Jij weet niet waarover je praat! Waar zijn ze?' Sue trekt zo hard aan Marco's arm dat hij bijna omvalt.

Hij antwoordt niet, maar dat is ook niet nodig. Ze hoeft alleen maar zijn blik te volgen. Marco

kijkt naar de nooduitgang. De nooduitgang die uitkomt op een trap. Die weer uitkomt op een donker gangetje. Een gangetje waar van alles kan gebeuren. Waar Alice kan roepen. Hopen dat iemand haar hoort boven de luide muziek. Waar Dries ...

Sue schudt haar hoofd. Ze moet niet denken, ze moet doen! Actie, dat is er nodig. Snel en veel. Sue duwt Marco opzij en spurt naar de nooduitgang. De deur draait open. Sue kijkt. Kijkt nog een keer. Naar het lichaam van Alice dat tegen de muur leunt. De handen van haar vriendin die worden vastgehouden. Maar het is de mond van Alice. Sue kan niet stoppen met kijken naar die mond. Hoe die vol overgave Dries kust. Hoe Dries zich laat kussen. Het duurt eindeloos. En Sue moet blijven kijken, hoe wazig alles ook wordt.

Gilt ze? Tiert ze?

Alice kijkt op. Schrikt. 'Sue! Sorry!'

Sue schudt haar hoofd. Loopt zo snel ze kan achteruit de nooduitgang uit. 'Zulke dingen gebeuren, Alice. Zulke dingen gebeuren.'